

Voor de kleuters

NELLY DONKER

EEN STOU-TE KIK-KER

Sprin-ger-tje Groen-tip was een ver-schrik-ke-lijk on-deu-gend kik-ker-tje. En on-ge-hoor-zaam dat hij was! Ook maak-te hij met ie-der-een ru-zie en plaag-de vaak de klei-ne bul-le-kop-jes, die nog geen poot-jes had-den en hem dus niets te-rug kon-den doen. Zo-dra Sprin-ger-tje uit bed kwam en in de sloot mocht spe-len, be-gon het lie-ve le-ven. Da-de-lijk huil-den er een paar klei-ne kik-ker-tjes: „Sprin-ger-tje slaat me! Hij plaagt ons net zo! Laat die a-ke-li-ge kik-ker toch weg-gaan!”

Het duur-de dan ook niet lang of de moe-ders haal-den hun klein-tjes bin-nen, zo-dat Sprin-ger-tje al-leen ach-ter-bleef en zich erg ver-veel-de. Doch op ze-ke-re dag was het bij-zon-der rus-tig tus-sen de wa-ter-plan-ten. „Fijn,” dacht moe-der Groen-tip, „wat heer-lijk dat die Sprin-ger-tje van-daag zo zoet met de an-de-ren speelt; je hoort hem gewoon niet.”

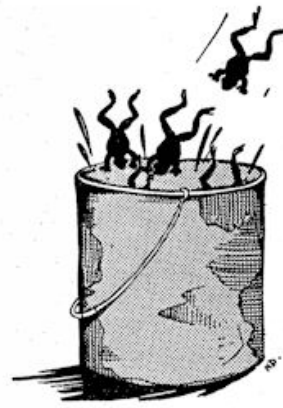
„Ge-luk-kig dat die rak-ker voor één keer zijn ge-mak eens houdt,” dach-ten de an-de-re kik-ker-moe-ders, die nu rus-tig aan hun huis-hou-de-lijk werk kon-den blij-ven en niet steeds hun klein-tjes be-hoef-den te troos-ten, als ze door Sprin-ger-tje ge-plaagd wa-ren.

Maar... in een hoekje van de sloot stond Sprin-ger-tje als een ge-ne-raal op een wa-ter-le-lie-blad en gaf or-ders aan de an-de-re kik-ker-tjes. „Eén, twee, één, twee,” klonk zijn ho-ge

kraak-stem. „Al-le-maal langs mij heen mar-che-ren en dan in die roes-ti-ge bus daar op de wal-le-kant sprin-gen! Be-gre-pen?”

De klein-tjes de-den pre-cies wat de kik-ker-ge-ne-raal com-man-deer-de. Hup, hup, hup, ze spron-gen in de bus. Nau-we-lijks was de laat-

ste o-ver het rand-je ver-dwe-nen of Sprin-ger-tje hip-te ook op de wal-le-kant, zet-te een on-deu-gend ge-zicht en deed vlug de dek-sel, die vol gaat-jes was, op de bus. Die klei-ne, dom-me kik-ker-tjes had-den niet be-gre-pen dat Sprin-ger-tje hun een poets had ge-bak-ken. Ze maak-ten een ge-wel-dig ka-baal. „Laat ons er uit!” gil-den ze. „Wij stik-ken, au, au!” Maar Sprin-ger-tje viel lang-uit in het gras van het la-chen. „O-ver een uur-tje mo-gen jul-lie weer mar-che-ren, hoor. Ik ga een poos-je met va-can-tie,” scha-ter-de hij.

Sprin-ger-tje had ech-ter he-le-maal ver-ge-ten dat er ook nog ooi-e-vaars wa-ren, die dol op kik-ker-tjes zijn en voor-al op zul-ke dik-ke kik-ker-tjes als Sprin-ger-tje was. Hap, daar spar-tel-de on-ze on-deugd hoog in de lucht, in de sna-vel van de ooi-e-vaar. Ge-luk-kig kwam er net een jon-ge-tje aan die zijn bus-je wil-de op-ha-len. De ooi-e-vaar liet toen van schrik de kik-ker los en vloog vlug weg.

Sprin-ger-tje zag, ter-wijl hij weer in het sloot-wa-ter dook, dat het jon-ge-tje ver-schrikt zijn bus-je liet val-len toen hij be-merk-te dat het vol met kik-ker-tjes zat. De dek-sel sprong van de bus af, zo-dat al-le kik-ker-tjes, hip, hip, hip, weer vlie-gens-vlug in de sloot kon-den ver-dwijn-en.

Toen va-der Groen-tip van de on-deu-gen-de streek van Sprin-ger-tje hoor-de, zat er heel wat op voor on-ze- rak-ker, maar ja, dat had hij ook wel ver-diend, vind je niet?

De muziekkuitvoering.

Mijnheer (tot de concierge): Hoeveel bedraagt de toegangsprijs?

Concierge: Vijftig cent, mijnheer.

Mijnheer: Maar mag ik eerst horen of het de moeite waard is?